

sul cămin și să pomească în bejenie... Unii spre America, precum Șalom Alehem însuși, alții spre Siberia, unde nu peste multă vreme îi vor înghiți lagărele comuniste (suntem la începutul secolului nostru), alții spre meleaguri unde îi vor nimici mai târziu lagărele fasciste... E un spectacol totodată amuzant și emoționant, în care Harry Eliad se

înfățișează ca un excelent regizor de *musical*, izbutind să demonstreze că și actorii îndrugați de el pot avea calitățile ce se cer unor interpreți de *musical*. Și nu este vorba numai despre deja afirmatul Dan Tufaru (în rolul de vârf al carierei sale actricești, rol "acoperit" cu dăruire și cu un dramatism discret, concentrat) și Leonie Waldman Eliad, ori Eugenia

Balaur și Rudy Rosenfeld, Lucia Maier și Boris Petroff, ci și despre mulțimea tinerilor actori, achiziții, după cum se vede, valoroase și cu un viitor cert.

S-ar părea că atunci când nu-ți propui cu tot dinadinsul să te arăți mare și tare, reușești mai lesne să obții victoria. În fond, am impresia, nici David nu a făcut altceva.

Alice Georgescu

Tacâmuri de pui

Tragedie modernă în tonuri realiste

Știu că nu-i frumos, dar, citind piesa lui Spiró György, m-a încercat o invidie curată, chiar dacă lipsită de implicare personală. De ce autorii din alte țări ex-comuniste pot scrie așa, iar autorii români, nu? "Așa" înseamnă liber, direct, pe înțelesul oricui și totuși cu metaforă, cu "trimitere" și cu deschidere largă spre universal; și mai înseamnă viu, proaspăt și totuși cu o construcție atent calculată, chiar dacă insesizabilă la prima vedere. **Tacâmuri de pui** e o piesă despre micile necazuri cotidiene și marile drame existențiale ale unor banali locuitori ai unei și mai banale curți comune din Budapesta; sunt necazuri și drame care se întretaie și se intercondiționează aparent inofensiv, pentru a duce, în final, la o tragedie sângeroasă: asasinarea unei bătrâne de către doi adolescenți. Cum s-a ajuns aici? E greu de spus. Începând cu uciderea pisoiului bătrânei de către aceiași adolescenți, trecând prin devotamentul disperat și inutil al unuia dintre ei, Piciul, pentru un tată abrutizat, dar și prin iubirea amară a acestui tată pentru o nevastă care se prostituează fără fereală, adăugându-se și tensiunile colaterale create de singurătatea egoistă a Femeii, vecina cu purtări cam deocheate, și de ratarea tristă a Profesorului, vecinul intelectual și bețiv... și tot așa. E aici o lume dlocotind de vitalitate și totodată dospind în propria-i mizerie putrefactă, o lume ce amintește de "Maidanul cu dragoste" al lui G.M. Zamfirescu, dar și de nuvelele lui Stefan Zweig – lumea de la un (alt) punct de răscruce al Europei, răscrucea dintre Balcani și Mittel-continentul de unde începe civilizația. Poate că romanul sau filmul ar fi fost mijloace mai potrivite pen-

tru animarea artistică a acestei diorame conținând un fragment de civilizație umană din epoca socialismului pe cale de dispariție (textul a fost scris în 1987), dar Spiró György izbutește să compună o veritabilă tragedie modernă în tonurile unui teatru realist, naturalist

Colceag și-a asigurat concursul scenografului Mihai Mădescu, al cărui decor transformă scena de la Grădina Icoanei într-o

TACÂMURI DE PUI de Spiró György. Traducerea: Ana Scarlat • TEATRUL "BULANDRA" • Data reprezentației: 16 octombrie 1998 • Regia: Gelu Colceag • Decorul: Mihai Mădescu • Costumele: Nina Brumușilă • Distribuția: Luminița Gheorghiu (Bătrâna), Petre Lupu (Profesorul), Tora Vasilescu (Femeia), Doru Ana (Tatăl), Mirela Gorea (Mama), Vlad Zamfirescu (Piciul), Silviu Geamănu (Amicul), Ionel Mihăilescu (Plutonierul), Gheorghe Ifrim (Sergentul), Daniela Nane (Funcționara), Alina Berzunțeanu (Puștoaica), Antoaneta Zaharia (Fetișcana).

chiar, căruia nu-i e străină, cum spuneam, încintă discret sordidă și totuși aureolată

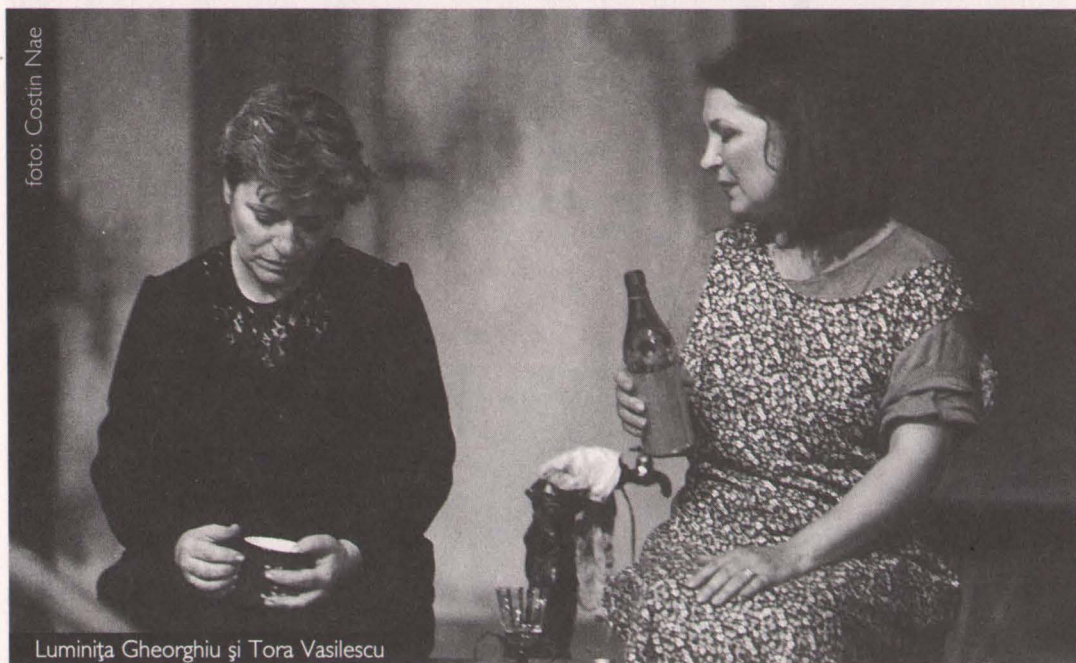

foto: Costin Nae

Luminița Gheorghiu și Tora Vasilescu

o dimensiune simbolică viguroasă. Nu este însă mai puțin adevărat că, dacă textul izbește, la lectură, prin autenticitate, pe scenă el capătă un sunet inexplicabil de "făcut", care îi coboară, totodată și miza. În orice caz, așa a apărut el în spectacolul de la "Bulandra". Un spectacol pentru care regizorul Gelu

de o poezie difuză (efect obținut și prin luminile foarte bine "lucrate"), și colaborarea, când mai entuziastă, când mai retractilă, a unor actori diferiți ca experiență profesională. Aflată, și prin amplexarea și ponderea rolului, în fruntea lor, Luminița Gheorghiu încearcă să suplinească, prin "compoziție", anii care o

despart de vârsta eroinei; efortul e stimabil, ca și rezultatul lui, dar nu mai mult. Această talentată actriță își așteaptă încă, în teatru, partitura ideală. Un alt personaj-cheie, Piciul, i-a revenit lui Vlad Zamfirescu, tânăr actor care a dovedit deja că nu este doar o "promisiune"; de astă dată el nu arată, parcă, siguranța obișnuită, mai ales în dialogurile cu Amicul (precis portretizat de Silviu Geamănu), răscumpărându-se însă, prin intensitate dramatică, în duetele cu Tatăl. Interpretat de Doru Ana, acesta din urmă are masivitatea brutală – nu numai exterioră – care se cerea, dar, din nefericire, replicile sale rămân, mai mult de jumătate, absolut neinteligibile. (De altfel, cusurul în

chestiune paște, în proporții variabile, *toată* echipa.) Minuțios pregătită și susținută, scurta apariție a Mirelei Gorea (Mama) reușește să devină semnificativă. Un personaj puternic caracterizat i se datorează Torei Vasilescu, actrița relevând nuanțat atât ambiguitatea "socială" cât și profilul "moral" fără echivoc al Femeii. Pomind, mai puțin inspirat, în tonul comediei grotești, Petre Lupu își conduce apoi foarte adecvat eroul (Profesorul) în zona dramei (melo, uneori) umaniste. O siluetă de plan secund (Plutonierul) capătă, mulțumită lui Ionel Mihăilescu, o neașteptată consistență comică. Debutanții Alina Berzunțeanu, Antoaneta Zaharia și Gheorghe Ifrim fă-

găduiesc să arate, în viitor, mai mult din ceea ce pot. Mai puțin supravegheată, contribuția Danielei Nane nu este, nici ea, lipsită de importanță. Am trecut în revistă, fie și lapidar, toate evoluțiile interpretative pentru că pe ele se sprijină, în primul rând, spectacolul. Regizorul le-a condus și armonizat cu știința sa, deseori verificată, de a pune în valoare actorii. O atenție mai susținută față de mizanscena propriu-zisă, care pare câteodată a scăpa de sub control, târăgându-se aritmic pentru ca să se adune și să dobândească pregnanță abia către final, n-ar fi stricat, fără îndoială, nimănui. Inclusiv privitorului.

Alice Georgescu

Patru, Doamne, și toți patru...

Cum se numeau cei patru Beatles?

CUM SE NUMEAU CEI PATRU BEATLES? de Stephen Poliakoff. Traducerea : Florian Pittiș • TEATRUL DRAMATIC din BAI A MARE • Data reprezentației: 27 septembrie 1998 • Regia: Marius Olteanu • Scenografia: Mihai Vălu • Distribuția: Lucian Prodan (Lennart), Petre Ghimbășan (Rex), Corina Cernea (Nicola Davis); în alte roluri: Nicoleta Bolcă, Gheorghe Lazarovici.

O pțiunea pentru un asemenea text este justificată de simplitatea lui, de o problematică destul de atractivă și, la urma urmei, de posibilitatea realizării, cu mijloace puține, a unui spectacol care să "țină" la publicul tânăr și în care el, publicul, să asculte și ceva muzică.

Din păcate, montarea de la Baia Mare nu a avut nici o idee clară, textul a fost fărâmițat de momente muzicale lungi și fără nici un "apropo", pe fondul cărora personajele se dedau la acțiuni parazitare, nemotivate. Pe deasupra, actorii nu au adoptat un ton just și au fost indolenți în tratarea rolurilor. Cu un plus pentru Corina Cernea și șapte minusuri pentru Lucian Prodan, care nu se auzea nici când vorbea la microfon și avea gesturi absolut

gratuite. Vinovat principal: regizorul. Capul lui Marius Olteanu vrem! Spectacolul a fost lipsit de structură pentru că, încercând pe rând câteva interpretări ale textului, ca pe niște haine, directorul de scenă le-a aruncat tot pe rând, părându-i-se, poate, că nu-i vin bine. Dar, așa, a rămas repede cum e mai rău, adică dezbrăcat.

Cum poate vă amintiți, un disk-jockey se îndrăgostește microfonic-telefonice de o ascultătoare fidelă, cam săracă, inclusiv cu duhul, dar visătoare. O premiază cu de la el putere pe la concursurile la care ea participă frenetic. Idilă de la distanță dar, în final, nu biata Nicola va câștiga "concursul secolului". Temă subțirică. Totuși, se puteau lucra cel puțin patru variante: a. Radio-manipulatorul demonic, seducător

nimicește destine; b. Când își înțelege puterea nejustificată, manipulatorul o pică anume pe fată ca să n-o lase pradă "sistemului"; c. Fata se abandonează seducției până vede ce e în spatele microfonului și atunci pierde deliberat; d. Disk-jockey-ul coboară în uman, iar el, de fapt perdant, și perdanta Nicola vor trăi fericiți etc. Dintre acestea, plus altele posibile, regizorul încearcă puțin din fiecare. Merge mai ales pe pista "b". Dar Lucian Prodan joacă mereu pe "a" și uneori pe "d", iar Corina Cernea ne face să credem că se va adopta soluția "c". Până la urmă, nefericire, nu se leagă nimic. Incoerență.

O miză mitică este și "actualizarea" cântecelor cu care Lennart își seduce publicul. Dincolo de aceste intenții și pomiri duse doar până la jumătate, lucrul regizorului cu textul și actorii precum și al actorilor înșiși este ne-gi-jent. Dacă vino-vaii trebuie sancționați pentru ceva, acest lucru este "neglijența în serviciu". Un singur lucru aproape perfect: picioarele Nicoletei Bolcă, prezentate însă prea des și fără raport direct cu acțiunea dramatică.

Horia Gârbea

Rutina adulterului

Hotel

Camera de hotel nu are nimic dintr-un "cui-bușor de nebunii", iar ministrul și secretara se pregătesc pentru adulterul planificat ca pentru o sarcină de serviciu. Scuzele telefonice adresate soției au și ele intonațiile inconfundabile ale rutinei. Un cadavru bine plasat, în cele din urmă nu cine știe ce

HOTEL de Ray Cooney. Traducerea: Patric Petre Marin. Variantă scenică de Horațiu Mălăele • TEATRUL "OVIDIU" din CONSTANȚA • Data reprezentației: 3 octombrie 1998 • Regia: Horațiu Mălăele • Decorul: Sică Rusescu • Costumele: Carmencita Brojboiu • Distribuția: Dan Condurache/Vasile Cojocaru (Richard Willey), Lică Gherghilescu (Chelnerul), Radu Niculescu (George Pigden), Daniela Diaconescu-Ursache (Pamela Willey), Liviu Manolache (Administratorul), Iulian Enache (Ronnie Bridge), Ana Maria Tramundana (Jane Bridge), Mirela Klein (Sora Foster), Clara Ghiuvelechiian (Camerista), Cosmin Mihale (Un cadavru), Alexandru Mereuță (Doamna Pigden).